

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1240/04
van Ieke van den Burg (PSE)
aan de Commissie

Betreft: Herziening Nederlandse Arbeidstijdenwet

Het Nederlands kabinet heeft op 18.12.2003 aangegeven de Nederlandse Arbeidstijdenwet (1996) te willen vereenvoudigen. De belangrijkste argumentatie is, naast deregulering en veronderstelde verminderde behoefte van individuele werknemers aan bescherming, dat de internationale arbeidsmarktpositie van Nederland daarmee kan worden verbeterd. Daarbij wordt door het kabinet expliciet verwezen naar de uitbreiding met tien nieuwe lidstaten, "die zich in hun regelgeving met betrekking tot arbeids- en rusttijden in belangrijke mate hebben laten leiden door de Europese Richtlijn (93/104/EG¹). Daar waar Nederlandse regels restrictiever zijn dan volgens de Richtlijn en andere internationale verplichtingen noodzakelijk is, kan deze ongelijkheid worden opgeheven."

1. Hoe verhoudt zich volgens de Commissie een op deze wijze gemotiveerde herziening van de Nederlandse wetgeving met de non-regressie-clausule in art.18.3 van de Richtlijn, volgens welke "de tenuitvoerlegging van de richtlijn geen rechtvaardiging (mag) vormen voor een verlaging van het algemene beschermingsniveau van de werknemers"?
2. Is het oprekken van de arbeids- en rusttijdnormen om langere werktijden mogelijk te maken volgens de Commissie niet in strijd met de doelstelling van de Richtlijn en artikel 2 en het voormalige artikel 118 van het EG-Verdrag waarop de richtlijn gebaseerd is, om een hogere graad van bescherming van de veiligheid en gezondheid van werknemers te waarborgen?
3. Is de Commissie het met ons eens dat een waarschuwing naar de Nederlandse regering gepast is om haar te manen van haar voornemens terug te keren en geen verkeerde precedënten te scheppen voor een omgekeerd effect van Europese richtlijnen, waarbij deze niet als minimumnorm, maar als maximumnorm geïnterpreteerd gaan worden.

¹ PB L 307 van 13.12.1993, blz. 18.